

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 945/2025
02.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356. став 1. тачка 5) у вези члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 438/24 од 10.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 129/25 од 16.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 438/24 од 10.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 129/25 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 438/24 од 10.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356. став 1. тачка 5) КЗ у вези члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и осам месеци. Истом пресудом, окривљеном је на основу члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка па исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 129/25 од 16.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, а пресуда Другог основног суда у Београду К 438/24 од 10.12.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Љубица Силић, „због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона“, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или му изрећи блажу кривичну санкцију или укине побијане пресуде или само пресуду донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Љубица Силић, захтев за заштиту законитости подноси „због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона“ с тим, да истицањем да су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 55а КЗ произилази да у захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док наводима да је извештај из казнене евиденције незаконит доказ указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, коју у захтеву и сама означава.

Према наводима захтева, у конкретном случају, није могла бити примењена одредба члана 55а КЗ обзиром да су наводи извештаја из казнене евиденције, према којој је окривљени АА раније два пута осуђен на казну затвора у трајању од најмање једне године, нетачни, јер је у извештају из казнене евиденције, уместо навода да је пресудом Основног суда у Младеновцу, Судске јединице у Сопоту К 149/15 од 16.03.2016. године окривљени оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члан 246а став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, погрешно наведено да се ради о пресуди Другог основног суда у Београду К 149/15 од 16.03.2016. године.

Пресудом Основног суда у Младеновцу, Судска јединице у Сопоту К 149/15 од 16.03.2016. године, која је у погледу назива суда коју је донео, погрешно означена у извештају из казнене евиденције, окривљени је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члан 246а став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци, те му је опозвана условна осуда изречена пресудом Првог основног суда у Београду К 1070/12 од 05.12.2012. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Предметна пресуда Основног суда у Младеновцу, Судска јединице у Сопоту К 149/15 од 16.03.2016. године је, према наводима захтева, незаконита јер је суд након истека једне године од времена проверавања, опозвао условну осуду изречену пресудом Првог основног суда у Београду К 1070/12 од 05.12.2012. године, па се самим

тим не може сматрати да је овом пресудом окривљени осуђен на казну затвора у трајању од најмање годину дана, већ само на казну затвора у трајању од седам месеци. Сходно томе, окривљени је, према наводима захтева, осуђен само једном на казну затвора у трајању од најмање једне године и то пресудом Трећег основног суда у Београду К 6035/11 од 14.08.2014. године, због чега, у конкретном случају, према мишљењу браниоца, није могла бити примењена одредба из члана 55а КЗ која се односи на вишеструки поврат, а самим тим је и кривична санкција изречена у превисоком трајању, јер је због незаконитог доказа суд узео у обзир само отежавајуће околности на страни окривљеног и погрешно применио одредбу члана 54. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, којима указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55а КЗ, Врховни суд оцењује као неосноване, а како су исти наводи неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то овај суд, прихвата као довољне разлоге из образложења пресуде другостепеног суда на страни 4 у последњем ставу и страни 5 у ставу првом, да су, у конкретном случају, приликом одмеравања казне окривљеном била испуњена оба кумулативно прописана услова из члана 55а КЗ за примену одредбе о вишеструком поврату, те да није од утицаја што је пресудом Основног суда у Младеновцу, Судска јединице у Сопоту К 149/15 од 16.03.2016. године најпре одмерена казна за кривично дело из члана 246а став 1 КЗ, за које се водио поступак, а потом и опозвана условна осуда изречена пресудом Првог основног суда у Београду К 1070/12 од 5.12.2012. године те осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године. Стога Врховни суд на наведене разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Према налажењу Врховног суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2).

У конкретном случају, извештај из казнене евиденције за окривљеног АА представља исправу која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, подобна да се користи као доказ у кривичном поступку, док питање тачности података из казнене евиденције, коју бранилац у захтеву оспорава, представља чињенично питање.

По оцени овог суда, извештај из казнене евиденције који је прибављен од надлежног органа за вођење казнене евиденције и изведен у току доказног поступка у свему у складу са Закоником о кривичном поступку, ни по форми нити према начину прибављања, не представља незаконит доказ, због чега су, наводи захтева браниоца окривљеног АА и у овом делу оцењени као неосновани, док остали наводи у вези са овим доказом, којима бранилац суштински оспорава његову доказну вредност, нису разматрани, јер сходно члану 485. став 4. ЗКП, повреда закона из члана 440. ЗКП, и повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП, на коју бранилац указује наводима да суд окривљеном није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања у смислу члана 54 КЗ, не представљају дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић